

Børne Blad

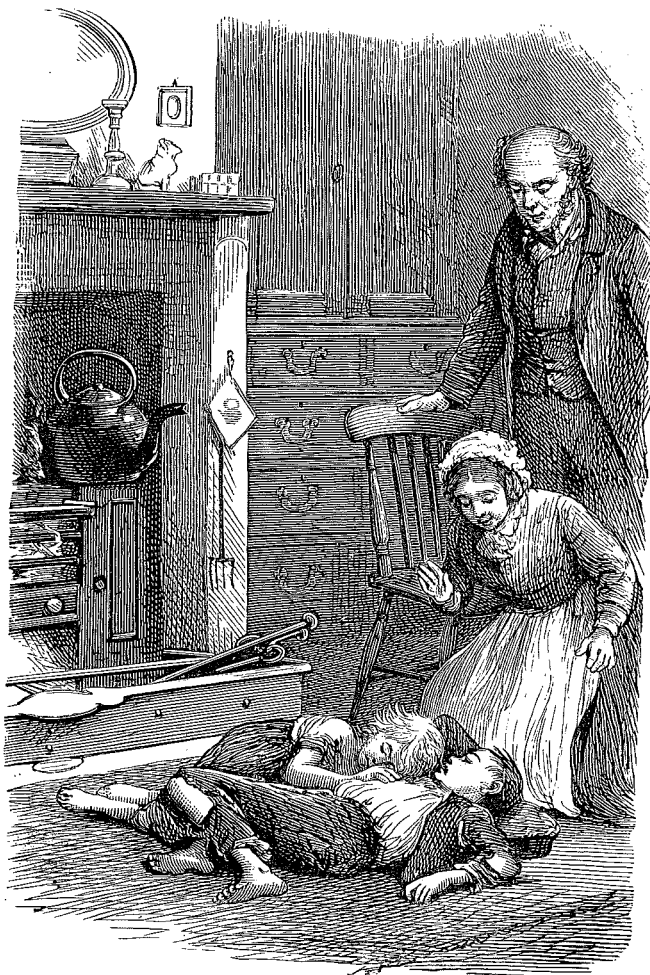

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 32.

8de august 1897.

23de aarg.

Stiftets smaa

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakke til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et il Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decarah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decarah, Iowa.

Familien i seildugsvognen.

(Fortættelse.)

"Mor, mor! Hvad feiler det dig?" skreg Karl, idet han bleg styrtede imod hende. "Var det ikke det, jeg vidste, mor, at du ikke kunde orke det."

"Stille barn!" sagde en af mændene. "Du maa ikke skrike saa; ellers kan du skræmme mor, om hun kommer tilbage igen. — Hvor skal vi lægge hende?"

"I vognen — der løber de altid", sagde et par kvinder og vilde nærme sig vognen; men de var for forskrækket tilbage; thi hundene gjøede rasende mod dem, og aberne viste tænder.

"Du maa faa dyrene bort, Karl", sagde Martin, hvis kinder var ligesaa blege som guttens. Han havde, som tidligere nævnt, længe kjendt konen og faaet den dybeste agtelse for hende. Karls smaa hænder skjald saa voldsomt, at han havde vanskelig for at gjøre, hvad han blev anmodet om; men dyrene syntes at merke, hvor uhyggelig han var; thi de lod sig rolig binde og bringe over til den anden side af vognen, hvor de ikke var ibeien. Karl var især glad i den største af puddelhundene, og det var ogsaa forunderlig, hvorledes denne saa op paa sin herre med sine store, mørke øine og syntes at forstaa hans sorg og ligesom vise sin deltagelse.

Man bragte den stakkars kone ind i vognen. Hun var fremdeles bevidstløs.

"Man burde hente en læge", blev der sagt, og flere vilde ile afsted i den hensigt. Men de var ikke komne mange skridt, før doktor Høfer kom henimod vognen sammen med Anna.

Lægen skyndte sig hen til den syge, følte paa hendes puls og blev en stund staaende og se paa hende.

Martin havde stille sneget sig helt hen til ham og stod der forventningsfuld.

"Udskyld, hr. doktor, at jeg er saa fri", sagde han tilsidt, "men jeg kjender familien saa godt og vilde gjerne vide, om det er noget farligt."

Lægen rystede betænkkelig paa hovedet. "Det er ikke muligt for mig at sige det nu — men jeg er ræd for —"

"Hun er vel ikke død, doktor?" var det smertesudbrud, som idetsamme kom fra Anna.

"Død! O min mor død!" hulkede Karl, og Trine begyndte at græde bitterlig.

"Vær stille, børn", sagde doktoren. "Mor trænger først og fremst ro. Og du lille gut maa endelig holde din søster borte fra den syge; hun maa ikke se hende, naar hun atter aabner øinene; ellers kommer hun straks til at tænke paa ulykken, og det kunde gjerne blive hendes død."

Karl var pludselig bleven stille. Med sine blaa øine saa han paa lægen med et udtryk, som viste, at han forstod hans mening.

"Du ser ud til at være en forstandig gut", sagde doktor Høfer, "men nu maa du ikke glemme, hvad jeg har sagt."

"Nei, det skal jeg nok ikke." Gutten foldede sine smaa hænder mod sit bryst, "for min mor — for min kjære, snilde mor vil jeg gjøre alt. Være hun kan blive frisk igen!"

"Ja Gud give det!"

Anna var gammel nok til at forstaa den tvil, som laa bag doktorens ord, og hun havde lyst til at storgræde; men hun betvang sig; hun forstod, at hun maatte det — ialfald for børnenes skyld.

"Jeg vil straks kjøre bort til apoteket og faa noget medicin", sagde doktor Høfer lidt senere til Martin Felde. "I skal faa noget at gnide den syges pande og mund med og nogle draaber, som hun hver time skal tage et par af. Men er der nogen, som kan være hos den syge og pleie hende?"

Idetsamme kjendte han en liden haand, som sagte berøret hans arm. Det var Anna, som stod der med et bønfuldende blik.

"O, doktor", sagde hun, "bed mine forældre, at jeg maa faa lov til at blive her. Det er mig, som er skyld i altsammen, og jeg vilde saa gjerne gjøre noget, for den stakkars kone. Naar De siger det, faar jeg vist lov af mine forældre."

Lægen stod en stund og vidste ikke rigtig, hvad han skulde mene om sagen. „Du er endnu for ung, mit barn — men — ja jeg forstår —.“

„Jeg skal gjøre alt, ganske som De siger, hr. doktor. De bed, at jeg ogsaa plejede mama, da hun var syg. Hun sagde selv, at jeg var saa flint til det. Jeg kan ikke faa ro paa mig, hvis jeg ikke faar blive her; jeg vil altid tænke, at —“

Hun fik ikke sagt mere, da hun i dette øieblik opdagede Karl, der stod og med spændt opmærksomhed lyttede til, hvad der blev sagt.

Doktor Hofer nikkede med hovedet. „Kanskje det alligevel kan gaa an“, sagde han tilsidst, „det vigtigste er, at den syge faar ro! Her skal du faa laane mit ur, saa du regelmæssig kan lade hende faa ti draaber hver time. Jeg skal af og til komme ned og se, hvorledes det gaar. Men nu er klokken jo allerede snart otte.“

„Snart otte!“ udbrød Anna forskrækket. „Men hvad vil mine forældre tænke? De vil vist blive bange for mig?“

„Du behøver ikke at have nogen bekymringer i saa henseende. Jeg skal nu med engang kjøre hen til dem og fortælle, hvorfor du ikke kommer. Saa vil de sende dig noget mad, og du kan dele med de smaa skaller. — J har vel ikke faaet mad i aften?“ sagde han til entens børn.

„Nei“, svarte Karl, „mor skulde netop ud i byen efter noget; jeg bad om, at jeg maatte faa lov til at gaa; men hun sagde, at jeg var for liden.“

„Hun var paa en kurv, da hun faldt om“, sagde Martin Felde, „der staar den!“

„Nu maa jeg gaa“, sagde doktoren. Han havde saa meget at gjøre, og desuden ventede maden paa ham derhjemme. Alligevel vendte han indom apoteket og ud til sin ven amtmanden for at underrette om, hvor Anna var.

Amtmanden og hans frue havde ganske rigtig været bange for sin datter, og faderen vilde netop ud for at se efter hende, da doktorens vogn stansede udenfor. Hele familien trængte sig om ham, da han begyndte at berette om Annas oplevelser og fremførte hendes ønske.

Med tungt hjerte hørte forældrene paa ham. Moderens kinder blev blegere og blegere. Altsaa skulde datterens syge ubane komme til at faa alvorlige følger! O, hvor mange gange havde hun ikke formanet hende

til sandhed og at vogte sig for at overdrive.

„Det er det rigtigste at lade barnet blive der“, mente lægen, „saa hun kan søge at gjøre godt igjen det onde, hun har gjort.“

„De vil da vel ikke, at barnet skal være ude hele natten?“ spurgte fruen.

„Det er ikke farligt nu i juli maaned, især naar det er saa pent veir“, sagde amtmanden. „Doktoren har ret. Det er Gud, som har straffet hende paa denne maade, og det vil forhaabentlig blive en god lærepenge for fremtiden.“

„Saa vil ialfald jeg gaa derhen og hjælpe hende“, sagde moderen.

„Nei“, mente faderen, „det er bedst at lade Anna være alene med Gud og den syge. Doktoren sørger nok for, at nogen hjælper hende. Det er vel mod betaling anledning at faa en kone dertil.“

„Men vor lille Anna maa da ialfald faa noget at spise —.“

„Ja, du kan jo sende Elisabet hen med noget mad til hende. Sig mig, doktor, er det ikke noget, vi samtidig kan sende den stakkars kone.“

„Ikke netop idag. For øieblikket trænger hun blot medicin. Men vi skal se imorgen. Jeg maa imidlertid skynde mig videre — Farvell!“

Der kom en forunderlig stilhed over husets børn. Tanken paa, at deres søster havde kunnet gjøre noget saadant, gjorde dem aldeles stumme. De stod der i en klynge med blikket rettet paa forældrene; de anede disses dybe smerte. Og da de snart efter skulde lægge sig, gjorde de dette saa stille som faa gange ellers.

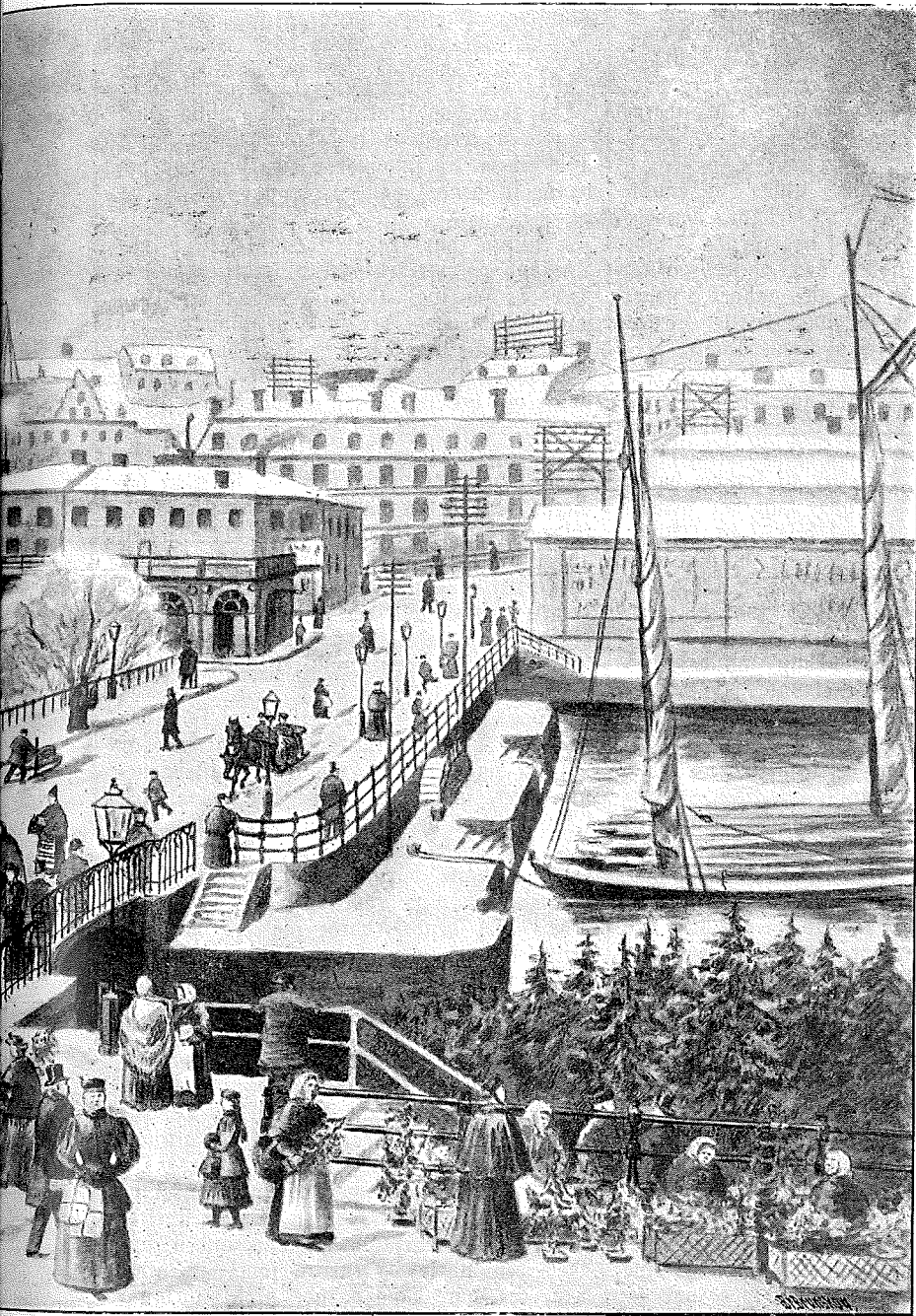
„Nu maa J endelig bede for eders søster til den gode Gud“, sagde moderen.

„O, kjære Gud“, bad Leopold, „vaag over Anna. Lad intet ondt hælde hende! — Og gjør konen frisk igjen. — O, det vilde være saa skrækeligt, kjære Gud, om Anna skulde have dræbt hende —“

Ogsaa de andre smaa knælede ned i sine senge med foldede hænder, og fra sets hjerter steg den samme bøn op mod himmelen — eller rettere sagt fra syv; thi ogsaa moderen var sunket paa knæ i inderlig bøn til Gud.

Det varede længe, før børnene denne aften kunde faa sove; de tænkte paa, hvorledes deres søster nu sad henne i seilbugsvognen hos den syge kone og paa alt det, som doktoren havde fortalt.

Stockholm.

Timerne gik, og alle husets folk laa i dyb søvn undtagen Annas mor; hun var ikke istand til at faa sove den hele nat — at Anna vidste ikke, hvor dyb den sorg var, som hun havde bragt over det ømme moder-hjerte.

* * *

Ud paa morgentanten finder vi endnu Anna siddende hos den syge. Denne aandede nu; naar man hørte sig over hende, kunde man uden vanskelighed høre aandedragene; men hun havde endnu ikke aabnet øinene; hun syntes at være for slag dertil. Lægen havde ogsaa senere paa aftenen været derhønde; han havde faaet fat i en kone, som sammen med Anna skulde sidde hos den syge. Da han dennegang kom tilbage, fandt han Anna alene vaagen; konen havde været saa træt, at hun straks efter sit komme havde lagt sig paa gulvet, hvor hun var sovnet, og siden havde hun sovet hele tiden. Anna havde ikke villet vække hende; hun udførte ogsaa, hvad der skulde gøres; den syge fik hver time draaber, saaledes som doktoren havde sagt. Men hvad der foregik i Annas hjerte denne nat, mens hun sad der med foldede hænder, ved alene Gud.

Den foregaaende aften havde hun sammen med Karl kogt noget mad til det mindste barn og derpaa faaet det til at sove. Siden havde den lille sovet rolig hele tiden. Derimod skaffede Trine hende mere stræb; hun vilde nemlig ikke lægge sig der, hvor Anna vilde; thi hun var vant til altid at sove inde i vognen hos sin mor. Det varede længe, før hun søtede sig, og selv efterat hun var sovnet, hørte man hende ligge og hulle; sandsynligvis laa hun og drømte. Karl var snild. Men han vilde ikke lægge sig, han vilde være hos sin mor og vaage hos hende — det faldt ham ikke ind, at en fremmed vilde gøre, hvad han mente var hans pligt.

„Gaa og læg dig til at sove“, bad Anna og vilde give ham et kys; men gutten vendte sig rask bort; han havde hørt alt, hvad Anna havde talt med lægen om.

„Er du vred paa mig?“ spurgte Anna bedrøvet.

Karl vendte sig pludselig om; hans øine lyste. „Du har været slem mod mor — det sagde du jo selv“, udbrød han, „og hvis hun dør, er det din skyld.“

Anna svarte ikke. Hun bare holdt hænderne for ansigtet og hullkede. (Fortf.)

En tro barnepike.

Minnie Matilda Murrel, en ganske ung pige paa femten aar, har nylig faaet en æresgave paa 100 dollars, fordi hun redede tre smaabørns liv, som var betroede til hendes omsorg; de var fem, tre og et aar.

Minnie var fra et lidet fiskerleie i Syd-England og var kommen til at tjene hos en skræder i Dorking. Kort før midnat den 10de septbr. 1896 stede der en gaseksplosion i det hus, hvori hun boede. Der var mange brændbare stoffe i det rum, hvor eksplosionen skete, og det var snart omspændt af flammerne. Hele familien var gaaet i seng, og børnene havde sovet i lang tid. Den trætte unge pige, hvis seng stod ved siden af det yngste barns, var ogsaa, som rimeligt var, falden i sin første dybe søvn. Men støien af eksplosionen vakte hende, og hun sprang op for at se, hvad der var ibeien. Hun behøvede ikke at gaa helt ned ad trappen for at faa det at vide. Røgen, der væltede imod hende udenfor barnekammeret, talte tydeligt nok.

Dog var det endnu let nok at løbe ned og slippe ud i et øieblik. Men saaledes bar Minnie sig ikke ad. Hun løst op til barnekammeret, som hun nylig havde forladt, tog i hast barnet op af sengen, og uden at tabe tabe befindelsen hyllede hun med en forbausende omtanke barnet ind i lagenet for at skjærme det mod røgen og den brændende hede. Da hendes hjerde saaledes var godt beskyttet, for hun ned igjennem den hede, svidende luft. Til alt held mødte hun barnets mor, da hun var halvveis nede, og hun tog den lille i sine arme og løb videre ned ad trappen og var snart i sikkerhed paa gaden udenfor.

Men Minnie fulgte hende ikke. Der var endnu to hjælpeløse, forskædede smaa glutter, som hun havde paataget sig at passe. Og for den unge pige var det noget andet og mere end et arbejde for løn. Hun styrtede tilbage til barnekammeret paa anden sal. Med den styrke og energi, som Gud giver dem, der gaar hans ærinde, greb hun begge børnene og løb afsted med dem. At se at komme ud paa den sedvanlige maade var først hendes plan; men den maatte opgives. Flammerne havde faaet for stor en magt;

de knitrede og sliskede langt op ad trappen. Da denne vet blev lukket for hende, udsandt hun raadsnar en anden. Hun løb ind i et af værelserne paa første sal, smækkede et vindue op, og forsigtig heisede hun det ene efter det andet af børnene ned i de utallige arme, der nebenfra strakte sig ivrigt op imod hende.

Alle var frelst! Gud være lobet!

Nu var Minnie ene tilbage i den brændende bygning, og da hun nu kun havde sig selv at sørge for, syntes hun at miste sit klare omdømme og sin tidligere ro og vilde havde kastet sig hovedfulds ud af vinduet. Men heldigvis var der mennesker rede til at sig af hende, der havde sørget saa godt for andre. Hun blev frelst ud af vinduet i det sidste øjeblik og fik lov at leve for endnu at kunne passe de børn, hun saa kjærlig havde bobet sit liv for.

Adelsmanden og hans ugle.

En mørk og urolig tid da svære forfølgelsesstorme gik over de evangeliske kristne i England, og da alle, som ikke vilde bøje sig under papebøvelset, truedes med døden, tildrog sig følgende mærkværdige begivenhed.

En rig godseier var bleven anklaget for kætteri, og en afdeling soldater var sendt ud for at fængsle ham. En ven, som havde faaet nyt derom, sendte ham i sidste øjeblik en advarsel tilligemed en ivrig opfordring til at fly.

Følgt af en tro tjener skyndte manden sig igjennem en bagport ud fra slottet til den nærliggende skov; i denne var en ældgammel, meget tåk og hul eg, hvis hule stamme tilbød et skjulested for den forfulgte. Han krøb tilligemed tjeneren ned i hulheden, idet han med barnlig tillid anbefalede sig til Guds mægtige beskyttelse.

Ved hans slugt havde en tam ugle, som det havde moret ham at opvøde, og som var ham meget hengiven, sat sig paa hans skulder og fulgte med ham til skoven.

Soldaterne var imidlertid naaet frem til hans bolig og gennemsøgte der hver eneste vinkel og brua. Skjønt de ikke kunde finde ham i huset, var de overbevist om, at han ikke kunde være langt borte, hvorfor de be-

gav sig til haben og derfra til skoven, hvor de sagde at ville søge ham bag hvert træ og hver busk. Inden kort tid hørte ogsaa den skalkars flygtning lyden af bestetrampen nær ved sig. I samme øjeblik løst uglen, ligesom forstyrret i sin ro, skrigende ud af den hule stamme, hvorpaa ansværen for troppen vendte sig til soldaterne og sagde:

„Der i det træ kan han i det mindste ikke være, for der har jo uglen levet i ro indtil dette øjeblik. Lad os derfor ikke spille tiden her.“

Dg dermed drog de sig tilbage til en modsat side; flygtningen i træet var reddet for den gang og blev det ogsaa siden, idet han udbandrede til Sveits.

Her betjente Herren sig af en ugle til at beskytte et af sine lidende børn, og sikkert havde Gud alle raad færdige paa forhaand. Utter en kraftig opmuntring til altid at befale sig og sin sag i hans hænder, som har sagt: „Rald paa mig paa nødens dag; jeg vil udfri dig, og du skal prise mig“ (Sal. 50).

Gilgivelse.

Anden Ludvig den tolvte blev konge i Frankrig havde han mange, der vilde gjøre ham tronen sridig. Da han ikke desto mindre blev konge, skrev han en fortegnelse over alle sine modstandere og satte et sort kors ved hver enkelts navn.

Da fienderne fik dette at vide, blev de høilig fortraktede og flygtede skyndsomt ud af landet. Men kongen lod dem kalde tilbage og forstred dem alle om sin naade, idet han sagde:

„Vær uden frygt! Jeg skal ikke tilstøje eder noget ondt. Jeg satte et kors ved hvert af eders navne for stadig at have Kristi kors i minde og de ord, Herren talte derfra: Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gjør.“

Hen sigten er handlingens sjæl.

Den, hos hvem bønner kun bliver en stille betragtning, men aldrig flammer op til en tiltale til den levende Gud, skaar endnu i bønnens forgaard og har endnu ikke erkjendt bønnens rette natur.

Stakkars smaa!

(Se billedet.)

Mange børn tænker saa altfor lidet over, hvor godt de har det. De har et kjerligt hjem og en snild far og mor, som gjør det bedste de kan for sine smaa. Og alligevel gaar de kanske og griner og er misfornøiede.

Se disse to stakkars smaa paa vort første billede idag! Det er i London. En kjerlig tone har fundet dem ude paa gaden forfrosne og sultne. Hun har taget dem med sig ind for at give dem styrkende mad og varme klæder. Hun har ladet dem være alene, for medens theljedelen koges, at gaa ud og kjøbe lidt i en nærliggende butik. Men da hun kommer ind, er de trætte smaa sovnet. De ligger i hinandens arme henne ved ildstedet. De sover saa trygt der paa det haarde gulv — de er ikke vant til blødere leie, og det er saa varmt og deiligt derinde. Hvor mangen gang har ikke kulden vækket dem af deres bedste søvn. Dette er noget andet, skjønt de hverken har fengklæder under sig eller over sig. Ja, stakkars smaa.

Men S, som kanske har overslod baade af det ene og det andet. Lad dette billede minde eder om, hvor godt S har det, og vær endelig ikke grættne og sæt ikke op sure ansigter — far og mor bliver saa leie, naar de ser barna sine gaar der med sure ansigter og kjæder sig og er misfornøiede!

Parti fra Stockholm.

[Se billedet.]

Det er et parti fra den svenske hovedstad og enten selve juleaften eller dagen forud. Folk er ude for at kjøbe juletræ, og der er nok af saadanne at saa kjøbt paa begge sider af broen. Og saa tagetonerne gjør vist gode forretninger.

Til venstre sees en af de mange rytterstatuer, som Stockholm er saa rig paa; det er Karl Johansstøtten.

Stockholm er adskillig større end Kristiania; den har over 250,000 indbyggere. Ligesom vor hovedstad har den en meget smuk omegn. Det er ikke stor del af byen, vi ser paa billedet; vi ser hverken det store kongelige slot eller nogen af byens mange kirker eller dens mange andre pragtbygninger.

Stockholm er en gammel by. Den blev grundlagt af den bekjendte Birger Jarl, der var en samtidig af den norske konge Haakon Haakonson. Det er nu omkring halv syvende hundrede aar siden. Mange minder er knyttede til byens senere historie. Mest bekjendt for os er kanske det sørgelige stockholmske blodbad i 1520, som har sat saadan en plet paa Kristian den 2dens minde, og som bragte saa mangen ædel svensk stormand en blodig død.

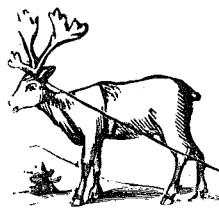
Oplysning paa billedgaade i nr. 30
Negrenes haar er uldagtigt.

Billedgaade.

I

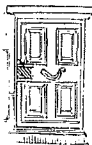
e

opa fv

et

d

N

d

n

D
rt